

eller Indhold i Almindelighed, kan paakræve større Indgreb i Kasserne Selvstyre, og saadanne Krav er heller ikke rejst overfor andre tilsvarende Institutioner, t. Eks. Sygekasserne, uagtet der ogsaa til disse ydes Bidrag paa samme Maade, som fastsat i den ekstraordinære Arbejdsløshedslov. Enkelte Misbrug vil finde Sted under et hvilket som helst Kontrolsystem, og at lægge Kontrollen helt eller delvist paa andre Hænder vil blot betyde en omfattende Udgiftsforøgelse uden nogen Forbedring i de paaklagede Retninger.

En Spredning af Kontrollen med deraf følgende Deling af Ansvaret vil aldrig kunne gøre den mere effektiv, og hvor Ændringen kan virke som en Tvangsforanstaltning, vil den tillige fjerne den Pligtfølelse hos de enkelte arbejdsløse, som nu i høj Grad bidrager til Misbrugs Hæmning.

Disse Bemærkninger gælder navnlig Spørgsmaalet om en almindelig Arbejdsløshedsanmeldelse til den kommunale Arbejdsanvisning, der tilmed — i hvert Fald for store Byers og rene Landdistrikters Vedkommende — maa anses for ude af Stand til særlig under ekstraordinære Forhold at overtage denne Funktion.

Derimod er det en Nødvendighed for Samarbejdet mellem de kommunale Arbejdsanvisningskontorer og Kasserne, at sidstnævnte opfylder deres Forpligtelser med Hensyn til Af- og Tilgang af arbejdsløse paa fyldestgørende Maade, og at der fra førstnævnte plejes fornødent Samraad med Kasserne om foreliggende Pladsbesættelser. I Anledning af de mod Kasserne rejste Klager over mangelfuld Opfyldelse af de nævnte Forpligtelser har Mindretallet ment at burde medvirke til en Ordning, der kunde sikre den kommunale Anvisning Anmeldelsernes rettidige og fuldstændige Indgaaen, og derfor foreslaaet, at der i Tilfælde, hvor en Afdeling af en Arbejdsløshedskasse forsømmer sine Pligter i ovennævnte Henseende, men ogsaa *kun* i saadanne Tilfælde, kan gennemføres en Ordning, hvorefter Medlemmerne af Afdelingerne henvises til at anmelde sig arbejdsløse hos det kommunale Anvisningskontor. Selv en saadan enkeltvis Ordning bør dog kun gennemføres efter omhyggelig Overvejelse, idet et godt Samarbejde kun kan gennemføres ad Frivillighedens Vej.

I øvrigt maa det ved Omtale af saavel den kommunale som Arbejdsløsheds-kasserne Anvisning ikke glemmes, at langt den overvejende Del af de arbejdsløse skaffer sig Arbejde ved egen Hjælp, saaledes skal anføres, at efter en Statistik for Smede- og Maskinarbejdere kom af 9,283 Pladsbesættelser i 1917—18 de 8,008 i Stand ved Medlemmernes eget Initiativ, 1,172 ved Arbejdsløsheds-kassens Anvisning og 103 gennem de kommunale Kontorer. Forholdene er vel gennemsnitlig ikke saa udprægede, men af Oplysninger meddelt af Arbejdsanvisningsdirektøren fremgaar, at af 159,081 Pladsbesættelser i 1917—18 (med Arbejdsløsheds-kassemedlemmer) var 116,691 sket ved de arbejdsløses egen Hjælp, 26,265 ved Arbejdsløsheds-kasserne og 16,125 ved den kommunale Anvisning.*) Det maa endvidere kunne fastslaas, at et Arbejdsforhold, der etableres ved Parternes egen Foranstaltning, har større Udsigt til at blive godt end Tilfældet er med de kontormæssige Anvisninger.

Med Hensyn til det af *Hvidtfeldt* og *Vedel* med Tilslutning af fornævnte Mindretal stillede Forslag skal man henvise til de ovenfor Sp. 2461—62 fremsatte Bemærkninger, idet tilføjes, at *Hvidtfeldt* har ønsket at udtale følgende:

*) Se herom den som Bilag Nr. 13 trykte Skrivelse, der tillige indeholder Oplysning om Antallet af Anvisninger i Tiden fra 1. April til 31. Juli 1918.